

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἑξωτερικοῦ
Ἔτησίᾳ δρ. 8.—	Ἔτησίᾳ φρ. 10.—
Ἑξάμηνος 4,50	Ἑξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 2,50	Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Μαρτίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 14

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Ὁ Ἑρρίκος ἔκανε τὸ γυῖο ἐνὸς τραπεζίτη, ποῦ μπαίνει εἰς γραφεῖο τοῦ πατέρα του, τῇ στιγμῇ ποῦ αὐτὸς ἐτοιμάζεται ναὐτοκτονήσῃ. Βλέπει τὸ ὄπλο του, — ἕνα ρεβόλβερ, — μαντεύει τοὺς σκοπούς του καὶ προσπαθεῖ εἰς τὴν ἀρχὴν νὰ τοῦ τὸ πάρῃ μὲ πονηριά. Δὲν τὸ κατορθώνει ὁμως. Καὶ τότε προσπαθεῖ νὰ συγκινήσῃ τὸν πατέρα του μὲ τρυφερά λόγια, νὰ τοῦ ξυπνήσῃ μέσα του τὰ πατρικὰ αἰσθήματα καὶ νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἰδῇ πόσο θὰ τὸν ἀδικήσῃ, ἂν τὸν ἀφινε ἀπὸ τώρα ὀρφανό...

Ὁ τραπεζίτης ὁμως, ἀποφασισμένος ναὐτοκτονήσῃ, ἐπειδὴ ἔχασε σὲ κάποια ἀτυχῇ ἐπιχείρησι χρήματα ξένα, δὲν ἀκούει τὰ λόγια τοῦ παιδιοῦ του. Ὁ μικρὸς μαντεύει, ὅτι ἡ ὑποσχέσεις του εἶνε ψεύτικες καὶ ὅτι ὁ πατέρας του θὰ μεταχειρισθῇ ἐλπίνο τὸ ρεβόλβερ. Καὶ εἰς τὴν ἀπελπισίᾳ του, ὁρμᾷ νὰ τοῦ τὸ ἀρπάξῃ διὰ τῆς βίας. Γίνεται μιὰ μικρὰ πάλη μεταξύ τῶν δύο, τὸ ρεβόλ-

βερ παίρνει φωτιά καὶ τὸ παιδί, τρυπημένο ἀπὸ μιὰ σφαῖρα, πέφτει νεκρὸ εἰς πόδια τοῦ πατέρα του, ποῦ τρελλαίνεται ἀπὸ τὴ λύπη.

Συγκινητικὴ, τραγικὴ αὐτὴ ἡ σκηνή, ἀλλὰ καὶ πολὺ δύσκολη. Μποροῦσε νὰ ρίξῃ τὸ ἔργο, ἢ νὰ τὸ σηκώσῃ. Μεγάλῃ λοιπὸν εἶχεν εὐθύνη ὁ μικρὸς ἡθοποιός.

Εὐτυχῶς, ποῦ μόλις παρουσιάσθηκε, καὶ μὲ τὰ πρῶτα λόγια ποῦ εἶπε, κατὰφερε νὰ ἐλκύσῃ τὴ συμπάθειαν τοῦ κοινοῦ. Ἀρχισαν νὰ τὸν χειροκροτοῦν. Καὶ τὰ πρῶτα αὐτὰ χειροκροτήματα τοῦ ἔδωσαν ὅλο τὸ θάρρος ποῦ τοῦ ἐχρειάζετο.

Δὲν ἐφοβεῖτο πιά τόσο πολὺ, τὰ φῶτα τοῦ προσκηνίου δὲν τὸν ἐθάμβωναν, καὶ ἡ σάλα ποῦ ἔχασκε μπροστά του, δὲν τὸν τραβοῦσε σάν ἕνα βάραθρο, ὅπου εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔκανε ἐπιθυμίαν νὰ πέσῃ... Τώρα ἄρχισε νὰ διακρίνῃ στὰ θεωρεῖα καὶ πρόσωπα ποῦ τὸν ἐκύτταζαν γελαστά, μὲ συμπάθειαν. Κ' ἐπαίξε τὴ σκηνὴν ταῦ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὡς τὸ τέλος ὥραϊα, ἀκόμη ὥραιότερα ἀπ' ὅσο ἐνόμιζαν πῶς θὰ τὴν παίξῃ ὅσοι τὸν εἶδαν στῆς δοκιμῆς.

Μὲ μεγάλη δεξιότητα ἄρπαξε τὸ ρε-

«Ὁρμᾷ νὰ τοῦ ἀρπάξῃ τὸ ρεβόλβερ...»
(Σελ. 109 στ. α'.)

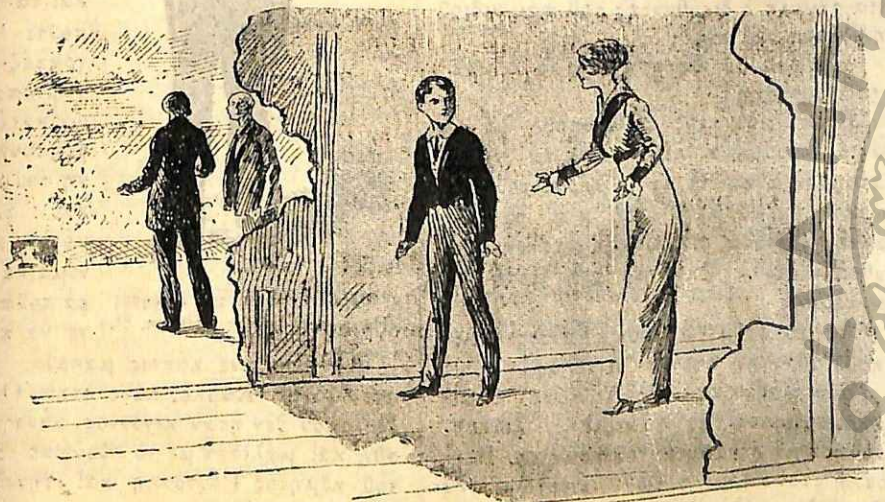
βόλβερ ποῦ ὁ πατέρας του προσπαθοῦσε νὰ τοῦ κρύψῃ, καὶ μὲ μεγάλη φυσικότητα ἔπεσε ὕστερα νεκρός. Τὰ χειροκροτήματα στὸ τέλος ἦταν ἐνθουσιώδη.

Ἀμα ἔπεσε ἡ αὐλαία, ὁ Καντινιώ, ἀκτινοβολῶν ἀπὸ τὴ χαρὰ του, εἰσώρμησε εἰς τὸ καμαρίνι, ὅπου εἶχε τρυπώσῃ ὁ μικρὸς ἡθοποιός.

Τὸν ἄρπαξε, τὸν ἀγκάλιασε, τὸν εἰσήλθε καὶ τοῦ εἶπε μὲ τὴν συνηθισμένην του ἔμφασι, ἀλλὰ καὶ μ' ἑλπίαν τὴν εἰλικρίνειαν, ὅτι ἐπαίξε, θαυμάσια καὶ ὅτι τώρα μποροῦσε νὰ τοῦ ἐγγυηθῇ, ὅτι θὰ ἐγίνετο ἕνας ἀληθινὸς καλλιτέχνης.

Σὲ λίγο τὸ καμαρίνι ἐγέμισε ἀπὸ ἡθοποιούς. Ὅλοι ἤθελαν νὰ συγχαροῦν τὸν μικρὸν τοῦς συναδέλφους. Κι' ὁ διευθυντὴς ὁ ἴδιος ἐπῆγε καὶ τὸν ἐχαιρέτησε μὲ τὰ κολακευτικώτερα λόγια.

Πεσμένος σὲ μιὰ καρέκλᾳ, μπροστὰ εἰς τὴν τουαλέτταν του, ὁ μικρὸς Ἑρρίκος Δαλλινὺ ἀκούγε τὴ συναυλία αὐτὴ τῶν μεγάλων ἐπαίνων, μὲ χαρὰ ἀπερίγραπτη. Τὸ καλὸ παιδί ἕνα μόνον πράγμα ἔδλεπε ἐς αὐτὴν τὴν ἐπιτυχίαν ποῦ

«Ἐ, μικρὲ Δαλλινύ! δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχῃς τόσο τραν!...» (Σελ. 102, στ. 6'.)

θορυβούσε τριγύρω του: ότι ήταν άλη-
θινά έχανός να κερδίσει το ψωμί του με
τὸ ἀπάγγελμα πού αγαπούσε.

Επιτέλους τὸν ἄρισαν μόνο, γιὰ νὰ
καθαρίσει τὸ πρόσωπό του ἀπὸ τὰ βα-
ψήμματα καὶ νάλλαξῃ ρούχα. Τὴν στιγ-
μὴ ἐκείνη, ὁ Καντινιώ, πού εἶχε, κα-
θὼς εἶπαμε, τὸ ἴδιο καμαρίνι, ἔλαβε
ἕνα κομψὸ γραμματάκι.

«Τὶ ὥραϊα πού εἶνε! ἐφώνησε ὁ Ἑρρίκος...» (Σελ. 110 στ. 6').

— Τώρα εἶμαι βέβαιος, ὅτι εἶχαμε
ἐπιτυχία! εἶπε στὸν Ἑρρίκο, ἀφοῦ τὸ
διάβασε. Ἰδέε! μᾶς προσκαλοῦν σὲ γεῦ-
μα καὶ μᾶς κάνουν ἕνα πολὺ καλὸ φι-
λοδώρημα.

Κ' ἔδωσε τὸ γράμμα στὸν Ἑρρίκο,
πού ἐδιάβασε τὰνύλουθα:

«Ὁ Ὀμίλος τῶν Ἑρετῶν τῆς Ὀ-
στάνδης, ὁ ὁποῖος δίδει ἀπόψε ἐορτὴν
εἰς τὸ Κατάστημά του, θὰ ἦτο πολὺ
εὐτυχὴς ἂν ὁ κ. Καντινιώ, τῆς Γαλλι-
κῆς Κωμωδίας, ἐδέχετο νὰπαγγεῖλῃ
κατ' αὐτήν.

«Ὁ κ. Καντινιώ θὰ μᾶς ἔκαμνε με-
γάλην τιμὴν νὰ παρακαθίσῃ εἰς τὸ γεῦ-
μα τοῦ Ὀμίλου καὶ νὰ δεχθῇ ὡς δῶρον
πεντακόσια φράγκα δι' αὐτὸν καὶ τὸν
μικρὸν Δαλλινύ.

«Παρακαλεῖσθε νὰπαντήτετε.»

— Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτό, μικρέ;
ἠρώτησε ὁ γέρος, ἐνθουσιασμένος.

— Λαμπρό! ἀποκρίθηκε ὁ Ἑρρίκος.
«Ἐνα δῶρο ἀπὸ πεντακόσια φράγκα δὲν
μπορεῖ κανεὶς νὰ τάρνηθῃ...»

— Μπράβο! ἔκαμε ὁ Καντινιώ γε-
λῶν. Σκέπτεσαι πολὺ καλά, μικρέ μου.
Θάπαντήσω λοιπόν, ὅτι δεχόμεθα αὐτὴ
τὴν πρόσκλησι.

Ὁ δάσκαλος κι' ὁ μαθητὴς ἀπεφά-
σισαν νὰ ποῦν καθέναν ἀπὸ ἕνα μονό-
λογο ἢ ἀπὸ ἕνα μῦθο. Γιατί κι' οἱ δύο
ἤξεραν πολλούς. Ἐπειτα θὰ ἐπαιζαν οἱ
δύο τους τὴ μεγάλη σκηνὴ τοῦ ρεβόλ-
βερ. Καὶ ἀφοῦ τὰ συμφώνησαν καὶ τὰ
ἐκανόνισαν ὅλα, ἐφυγαν ἀπὸ τὸ θέατρο
μαζί.

Ἡ νύκτα ἦταν ὥραϊα καὶ φωτεινὴ·
ἔστερ' ἀπὸ τῆς τόσας συγκινήσεις τῆς

βραδυᾶς, ὁ Ἑρρίκος αἰσθάνετο μεγάλη
εὐχαρίστησι νὰ περπατῇ καὶ νὰ αναπνέῃ
τὸν δροσερὸ ἀέρα.

Σὲ λίγο πέρασαν τὴ γέφυρα πού ἐ-
νώνει τὸ παραθαλάσσιο προτεῖχισμα με-
τὴν πόλι· κι' ὅταν βρέθηκαν εἰς τὴ μεγα-
λοπρεπὴ ἐκείνη προβλήτα τῆς Ὀστάν-
δης, ὅπου ἦταν καὶ τὸ Κατάστημα τοῦ
Ὀμίλου, στάθηκαν μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ

θαυμάσουν τὸ θέαμα. Ἀπὸ ἐδῶ μιὰ σει-
ρὰ ἀπὸ ὥραϊα μέγαρα με φωτισμένα
παράθυρα ἀπὸ κεῖ ἡ ἀπέραντη θάλασσα
με τὰ φωσφορίζοντα κύματά της.

— Τὶ ὥραϊα πού εἶνε! ἐφώνησε κα-
ταγοητευμένος ὁ Ἑρρίκος. Ἀχ, τί εὐ-
τυχὴς πού θὰ ἦμουν, ἂν δὲν εἶχα τὸν
πατέρα μου εἰς τὴ φυλακή!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ἀγκλᾶς, Ρουσόσκη καὶ Σα.

Ἐνῷ ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς καὶ ὁ γέρος
τοῦ δάσκαλος περπατοῦσαν εἰς τὴν προ-
βλήτα, περιμένοντες τὴν ὥρα γιὰ νὰ
πᾶνε στὸν Ὀμίλον τῶν Ἑρετῶν, τὰ μέ-
λη καὶ οἱ καλεσμένοι τοῦ ἀριστοκρατι-
κοῦ αὐτοῦ σωματείου ἐγέμιζαν τὰ σα-
λόνια τοῦ Καταστήματος.

Ἐν ἂν αὐτὰ τὰ σαλόνια, ἐπαιζαν.
Μιὰ στιγμὴ ὁ διευθυντὴς τοῦ παιγνιδίου
σηκώθηκε καὶ εἶπε:

— Τώρα θὰ κάμῃ πάγκο ὁ κ. κό-
μης Ρουσόσκη!

Ἐνας ἀδύνατος ἄνθρωπος, με τὰ
μάτια κρυμμένα πίσω ἀπὸ τὰ χρυσὰ
ματογυῶλια καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ προ-
σώπου σκεπασμένο ἀπὸ μιὰ μεγάλη
ξανθὴ γενειάδα, σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πο-
λυθρόνα του κι' ἐκάθισε εἰς τὴ μέση τοῦ
τραπεζιοῦ.

Ἀς τὸ ποῦμε ἀμέσως: αὐτὸς ὁ κό-
μης Ρουσόσκη ἦτον ὁ Ἀγκλᾶς!

Πῶς ὁ σύζυγος τῆς Λουίζας, ὁ μι-
κροῦπάλληλος τῆς «Ἱατρικῆς Ζωῆς»,
βρέθηκε με τὸ ὄνομα τοῦ κόμητος Ρου-
σόσκη στὸν Ὀμίλον τῶν Ἑρετῶν τῆς
Ὀστάνδης; Θὰ τὸ ἐξηγήσωμε με λίγα
λόγια.

Εἶχαν περᾶσιν τρεῖς μῆνες ἀπὸ τὴν
γάμο τοῦ Ἀγκλᾶς με τὴ Λουίζα Σομῶ
καὶ ἔς αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ ζωὴ τῆς οἰ-
κογενείας, εἰς τὴν Ἀσινιέρη, πού τὴν εἶχε
ἀναστατώσῃ ἡ σύλληψις τοῦ πατέρα,
ἐξανάγεινε ἡσυχία καὶ ὁμαλὴν.

Οἱ νεόνυμφοι εἶχαν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ
τὸ μικρὸ τους ταξεῖδι καὶ φυσικὰ ὁ
Ἀγκλᾶς ἀντικαθιστοῦσε τώρα τὸν οἰ-
κογενειάρχην, ἐπικυρώνων με τὴ δια-
γωγὴν τὴν καλὴ γνώμην πού εἶχαν
ὅλοι γι' αὐτόν. Ἡ κυρία Σομῶ προ-
πάντων ἦταν ξετρελλαμένη με τὸ γαμ-
πρό της καὶ δὲν ἔπαυε νὰ τὸν ἐπαινεῖ
καὶ νὰ ἐκθειάζῃ τὰ προτερήματά του·
ἦταν τόσο καλὸς, τόσο εὐγενὴς, τόσο
πρόθυμος! Καὶ πάντα ἐφρόντιζε νὰ τῆς
φέρῃ τὸ τελευταῖον μυθιστόρημα, ἀπὸ
μιὰ Δανεστικὴ Βιβλιοθήκη, πού εἶχε
γίνῃ ἐπίτηδες συνδρομητής.

Πῶς νὰ μὴ λατρεύῃ ἕναν ἄνθρωπον πού
εἶχε τέτοιες διαθέσεις γιὰ τὴν πεθερά
του; Καὶ ἡ καλὴ γυναῖκα ἔλεγε:

— Φθάνει νὰθωθῇ ὁ καϊμένος μου
ὁ Σομῶ, καὶ ἡ εὐτυχία μας θὰ εἶνε τε-
λεία.

Ἀλλὰ ἐκτός ἀπ' αὐτὴ τὴν ἁγωνία,
καὶ κάτι ἄλλο ἐσκίαζε τὴν παρούσα εὐ-
τυχίαν τῆς οἰκογενείας: ἡ συχνὴ ἀπου-
σίαις τοῦ Ἀγκλᾶς.

Με τὴν πρόφασιν πῶς ὁ προϊστάμενός
του τὸν ἐπέλεγε εἰς τὴν Ἐπαρχίαν νὰ μα-
ζεύῃ ἀγγελίες καὶ συνδρομὰς, ὁ νέος
ἔφευγε σχεδὸν καθ' ἑβδομάδα ἀπὸ τὴν
Παρίσι κι' ἔλειπε δύο ἢ τρεῖς ἡμέρες.

«Με τὸ ὄνομα τοῦ κόμητος
Ρουσόσκη...» (Σελ. 110, στ. 6').

Καὶ πήγαινε κάπως μακρινὸ. Πότε
εἰς τὸ Μόντε-Κάρλο, πότε εἰς τὴν Ὀστάν-
δην, ὅπου δὲν ἦταν κίνδυνος νὰ ἀγνωρι-
σθῇ καὶ μάλιστα με τὸ ψεύτικο ὄνομα
τοῦ κόμητος Ρουσόσκη καὶ τὴν ἐξανθή-
σιν ἐκείνην γενειάδα.

Ἐν ἂν ἀπὸ αὐτὰ τὰ ταξεῖδια, ἡ τύχη

ἔκαμε ὅτε νὰ συναντηθῇ ὁ μικρὸς Ἑρ-
ρίκος με τὸν γαμπρό του.

Ἦστερ' ἀπὸ δύο-τρία παιγνίδια, ὅχι
πολὺ εὐνοϊκά γι' αὐτόν, ὁ χαρτοπαί-
κτης κατάλαβε ὅτι δὲν εἶχε τύχη καὶ
σηκώθηκε.

Πῆγε ἔς ἕν ἄλλο σαλόνι, ὡς πού νὰ
τοῦ ἐξανάλθῃ ἡ «ἐμπνευσις» γιὰ νὰ παί-
ξῃ. Ἀλλὰ ἐκεῖ εὐρίσκετο ὁ πρόεδρος
τοῦ Ὀμίλου, πού μόλις τὸν εἶδε, τοῦ
φώναξε:

— Ὁ, ἀγκητέ μου κόμη Ρουσόσκη!
πόσο χαίρω πού σὰς βρῖσκω ἐδῶ! Θὰ
μοῦ κάμετε μιὰ ἐκδούλευσι;

— Ὅ, τι θέλετε, κύριε πρόεδρε.

— Ἰδοῦ. Εἰσθε μέλος τῆς ἐπιτροπῆς
τῶν ἐορτῶν τοῦ Ὀμίλου καὶ θὰ σὰς
παρακαλέσω πολὺ νὰ με ἀντικαταστή-
σετε ἀπόψε καὶ νὰ προσδεύεστε εἰς
τὸ γεῦμα, πού δίδεται πρὸς τιμὴν τῶν πε-
ραστικῶν αὐτῶν ἠθοποιῶν. Γιατί πρὸ
ὀλίγου ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴ γυ-
ναϊκά μου, πού μοῦ λέγει ὅτι εἶνε ἄρ-
ρωστη καὶ με παρακαλεῖ νὰ γυρίσω στὸ
σπίτι.

Ὁ Ἀγκλᾶς σκέθηκε νάρνηθῃ, γιατί
προτιμοῦσε νὰ μένῃ εἰς τὴν σκιά, νὰ μὴν
πολυφαίνεται... Ἀλλὰ με ποία πρό-
φασιν; Φοβήθηκε μὴν παρεξηγηθῇ καὶ
γὰς τὴν ὑπόληψιν πού εἶχε ὡς κόμης
Ρουσόσκη ἔς ἐκεῖνο τὸν κύκλον...

— Πολὺ εὐχαρίστη, κύριε πρόεδρε,
ἀποκρίθηκε· μπόρεῖτε νὰ βρασιθῇτε σὲ
μένα.

Καὶ πήγε ἀμέσως εἰς τὴ μεγάλη σάλα
τῆς ὑποδοχῆς, γιὰ νὰ ἀναλάβῃ τὰ καθή-
κοντα πού τοῦ ἀνέθεσαν.

Τὸ πρόγραμμα εἶχε τελειώσῃ. Ὁ
Καντινιώ εἶχε ἀπαγγεῖλῃ τὸ μονόλο-
γόν του καθὼς κι' ὁ Ἑρρίκος τὸ
μῦθόν του. Ὁ Ἀγκλᾶς, ἂν καὶ δὲν
εἶχε παρευρεθῇ εἰς τὴν ἀπαγγελίαν, ἐπλη-
σίασε γιὰ νὰ συγχαρῇ τοὺς ἠθοποιούς
καὶ νὰ δώσῃ τὸ μπράτσο του εἰς τὴν πρω-
ταγωνίστρια, γιὰ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς
τὸ τραπέζιν.

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ πού ὑπεκλίνετο
ἐμπρὸς τῆς καὶ ψιθύριζε τὰ συνήθη τυ-
πικὰ λόγια, τὸ μάτι του πήρε ἄξαφνα
τὸν Ἑρρίκο Σομῶ, τὸν ἀδελφὸ τῆς γυ-
ναϊκᾶς του!

Τὰ ἔχασε μιὰ στιγμὴ, συλλογιζόμε-
νος πόσο μεγάλο κίνδυνον ἐπρόκειτο τώ-
ρα νὰντιμετωπίσῃ. Ἀλλὰ γρήγορα συ-
νῆλθε. Ἐσκέθηκε, ὅτι τὸ μόνο πού εἶχε
νὰ κάμῃ, ἦταν νὰ ὀπισθῇ με θάρρος,
με ἀναιδεια, καὶ νὰ παίξῃ τὸν ρόλον τοῦ
ὡς τὸ τέλος. Ὁ μικρὸς Σομῶ θάταν
πολὺ δύσκολος νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ. Ἐ-
δῶσε λοιπόν τὸ μπράτσο του εἰς τὴν καλ-
μιτρίνιδά κι' ἐπέρασε εἰς τὴν τραπεζαρία,
ὅπου τοὺς ἐπερίμενε ἕνα πολυτελέστατον
δεῖπνον.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΚΑΛΟ ΠΟΥΛΑΚΙ ΚΑΙ Ο ΚΑΚΟΣ ΓΑΤΟΣ

[Σὺν παραμύθι.]

Σὲ μιὰ ὥραϊα ἐξοχὴ, ἦταν μιὰ φορὰ
ἕνα ἔμπορο σπιτάκι. Ἦταν κάτασπρο,
με κόκκινη σκεπή, μες στὸ καταπρά-
σινο περιβάλλον πού τὸ τριγύριζε. Ἐμ-
πρὸς στήν πόρτα, εἶχε μιὰ σκαλίττα με
πέντε σκαλοπάτια καὶ σιδερένια κάγ-
κελλα.

Τὸ περιδολάκι ἦταν τριγυρισμένο με
ἀσπρη φραγὴ πού ἐθῆκε - δὲν ἐθῆκε
ἀνθρώπου ἀνάστημα. Κ' ἦταν γεμάτον
λιακάδα μ' ὅλα τὰ πολλὰ τὰ δέντρα
του. Γιατί κι' οἱ ἀγλαδιές καὶ οἱ δαμα-
σκηνίδες καὶ οἱ κερατιές δὲν ἦτανε καὶ
κεῖνες ψηλότερες ἀπὸ τὸ φράχτη. Κα-
τάντικρον στήν πόρτα ὅμως, ἦταν μιὰ
μεγάλῃ καστανιά, πολὺ μεγάλη, πού
ἔβρισκε μὴν ἔμπορὸν σκιά στὸ σπῆτι
ἐμπρὸς.

Στὸ πλάγι, τὰλλα δέντρα σχηματί-
ζαν δύο γραμμὰς κι' ἀνάμεσά τους ἔ-
βλεπες σειρὰς - σειρὰς ὥραϊα λουλού-
δια. Καὶ τὸν Μάη, ὅταν ὅλα εὐωδία-
ζαν, ὅλθες πῶς ἦταν τόπος πανηγυ-
ριοῦ ἐπίτηδες γιὰ τὰ πουλάκια καὶ τίς
μέλισσες, πού ἀδιάκοπα πετοῦσαν καὶ
γυροβολοῦσαν ἀπὸ πάνω τους.

Σ' αὐτὸ τὸ σπιτάκι κατοικοῦσε μιὰ
καλὴ γρηούλα με μόνην συντροφιά τὸν
γάτο της, τὸν Τίγρη. Κάθε μεσημέρι,
ὑπερὰ ἀπὸ τὸ φραχτό, ἡ καλὴ γρηὴ
ἐρχότανε καὶ καθότανε σὲ μιὰ καλα-
μένικα πολυθρόνα, στὸ κάτω μέρος τῆς
πορτοσκαλας, στὸν ἴκτιο τῆς καστανιάς.
Ἐβαζε τὰ γυαλιά της καὶ κεντοῦσε καὶ
κάπου-κάπου σήκωνε τὰ μάτια της στὸ
δέντρο καὶ κοίταζε τὰ πλατὰ φύλλα
πού ἀργοκουνιοῦνταν ἡσυχα-ἡσυχα με
γλυκὸ ψιθύρισμα.

Ὁ Τίγρης, πού ποτὲ δὲν χωρίζουν-
ταν ἀπὸ τὴν κυρά του, στέλνονταν καὶ
κεῖνος στὸ κεφαλόσκαλον με τὴν οὐρά
στὰ πόδια καὶ σερχινάει, ἀκίνητος, τῆς
μέλισσας καὶ τῆς πολυχρώμες πεταλού-
δες πού πηγαινοερχότανε ἀπάνω στὰ
εὐμορρα λουλούδια.

Μες στὰ μάτια του, σὰν νὰ στρίβο-
γύριζε χρυσόσκονη καὶ τὸν ἐμπόδιζε νὰ
τάχῃ ὀρθονοίχῃ. Κ' ἐπαίρνε ἕνα ὕψος
σὰν νὰ προσπαθοῦσε με τὰ μάτια του
νὰ ξεχωρίσῃ τὸν κρότον πού ἔκαμνε τὸ
κάρρο στὸ μεγάλο δρόμον, ἢ τὸ σφύριγ-
μα τοῦ τραίνου πού περνοῦσε πρὸς μακριά.

Ἀν καμμιὰ μύγα, κατὰ τύχην, ἐπερτε
κατὰ κοντὰ του, μ' ἕνα ἀπλό κίνημα
τοῦ ποδιοῦ τὴν χράπωνε στὸ στήθος. Δὲν
λητμονοῦσε ὅμως νὰ ρίξῃ καὶ μιὰ λοξή
ματιά κατὰ τὸ μέρος τῆς κυρᾶς του πού
κοίταζε τὴ δουλειά της ἡσυχῇ. Καὶ ὅ-
ταν ἐθελοδύνατον πῶς τίποτε δὲν ἄλ-
λαξε στὸν κόσμον, ἔγλειψε τὰ πόδια

του, κουλουριάζονταν καὶ κοιμοῦνταν
στὸν ἥλιο.

Μιὰ μέρα, τὴν ὥρα πού ἡ γρηὴ πῆ-
γαινε νὰ καθίσῃ στὴν καλαμένικα πολυ-
θρόνα της, ἄκουσε ἄξαφνα κάτι φωνές
πούλιου. Μὰ κάτι φωνές! στριγκές,
τσιριχτές, βιαστικὲς, τρομαχτικὲς καὶ
νὰ σου δύο καρδερίνες βγαίνουν ταραγ-
μένες ἀπὸ τὸ φύλλωμα τῆς καστανιάς
καὶ φτεροκοποῦν σὰν τρελλὲς ὀλγύρα
της. Οἱ φτερούγες τους χτυποῦσαν, τὸν
ἀγέρα γρήγορα-γρήγορα σὰν χέρια δυ-
στυχισμένου πού παραδέρνει καὶ δὲν
ξεύρει ἀπὸ πού νὰ πιαστῇ. Μιὰ πλη-
σίαζαν τὰ κλαδιά καὶ μιὰ ἀποτραβιόυν-
ταν, μὰ καὶ πάλι πλησίαζαν γιὰ νὰ
ἐξανάρθουν τρομαχμένα με φωνές. Γιατί
μες στὰ κλαδιά, πλάγι, σὲ μιὰ φωλιὰ
ὅπου κάτι μικράκια ἐδείχναν τίς μυτί-
τσες τους, ὁ Τίγρης ἦταν καλοκαθισμέ-
νος. Καὶ τὰ κακίμοιρα πουλάκια πού
καταλάβαιναν, βλέπετε, τὴν τύχην τῶν
παιδιῶν τους, με τίς φωνές τους πολε-
μοῦσαν νὰ τὸν διώκουν.

Ἡ καλὴ γρηούλα τὸν βλέπει ταραγ-
μένη καὶ τὸν φωνάζει τὸν γάτο της! Τί-
γρη, Τίγρη, κάτω! Μὰ πού ν' ἀκούσῃ
κεῖνος. Εἶνε κουφός. Εἶνε καὶ ἀναίσθη-
τος. Δὲν νοιώθει τῆς πέτρες πού τοῦ
στέλνει ἡ κυρά του. Μὰ ἀπότομα, σὰν
τὸν κλέβῃ, ἀφοῦ στρέψῃ δεξιὰ καὶ ἀρι-
στερὰ τὸ κεφάλι, τάχα γιὰ νὰ προφυ-
λαχθῇ, ρίχνεται γοργὸς ἐπάνω στὴ
φωλιὰ καὶ βιαστικὰ-βιαστικὰ τραγανί-
ζει τὰ κακίμοιρα τὰ μικράκια, μ' ὅλα τὰ
σπαραχτικὰ ξελαρυγίσματα τῶν δύο
καρδερινῶν.

Ἦσυγες τώρα κατεβαίνει σιγά-σιγά
ἀπ' τὸ δέντρο. Οὐτ' ἔκαμε τίποτε, οὔτε
ξεύρει τίποτε. Προχωρεῖ ὅμως γιὰ κα-
λὸ καὶ γιὰ κακὸ με προελάσεις φοβη-
τίας. Ἐνα-ἕνα βήμα, σὰν νὰ δοκιμά-
ζῃ πού πατεῖ.

Μὰ ἡ γρηὴ πού κλαίει τὰ κακίμοι-
ρα τὰ πουλάκια, καταθυμωμένη ἀπὸ
τὴν τόση ἀδιανοησίαν, τὸν δέχεται με
μαλώματα.

— Οὐ νὰ καθῇ, σιχαμερό! Τί φο-
βός κακοῦργος. Νάταν τάχα νηπι-
κός; ὅ, τι εἶχε φάει. Μὰ καὶ πάλι μὴ-
πως ἐπρεπε νὰ φάῃ καὶ τὰ πουλάκια;

Ὁ Τίγρης πού σέρνεται στὸ χῶμα,
μόλις σηκώνει τὸ ὑποκριτικὸ κεφάλι του.
Κάμνει τὸν κουτό. «Μὰ τί κακὸ ἔκα-
με; Μὴ δὲν τὸν μάθανε νὰ τσακώνῃ
καὶ νὰ τρώγῃ τὰ ποντίκια; Ἐ! κι' ἐ-
κεῖνος ἔφαγε τώρα κάτι μικρὰ πουλά-
κια. Τί σημαίνει!»

— Ὁχι! ὄχι! ἔξακολουθεῖ ἡ γρη-
ούλα. Ἐκεῖνη ἔλεγε πῶς οὔτε τὰ ποντί-
κια δὲν ἐπρεπε νὰ πιάνῃ. Τὰ καϊμένα τὰ
ζωῶνια δὲν κάμουν δὰ καὶ τόση ζημιὰ!

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Κατὰ τὸν S. Frapier Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια).

— "Οχι δά! Έκαμε χωρίς να θέλη ο μαρκήσιος.

— Ναι, ναι, εξηκολούθησεν ο ληστής. Καί κάμετε πιά όπως μπορείτε, ώστε τα λύτρα να φθάσουν πριν ή πεύνα σ'αξάντηλση ολοτελώς.

Καί φεύγων, ο Σκυλοκέφαλος προσέθεσε:

— Θα είμαι αμείλικτος. Δεν έννοω να με κοροϊδεύουν έμένα.

Καί διὰ τούτους δύο λοιπόν αίχμαλώτους, ή κατάστασις ήτο κρίσιμος. Ο Ένας θα έτουρελίζετο την έπομένην, με τάς πρώτας λάμπεις της αύγης. Ο Άλλος, αν άργοῦσεν άκόμη ή απάντησις, θάπέθνησκεν από την πείναν.

Ο δυστυχής μαρκήσιος δεν ήξευρε εις τί ναποδώσει την ανεξήγητον βραδύτητα του συμβολαιογράφου του.

Τά χρήματα έπρεπε να σταλούν καί να κατατεθούν εις μέρος, τό όποϊον είχαν ο Σκυλοκέφαλος, αλλά δύο φορές ως τώρα οι άνθρωποι του επήγαν εις τό μέρος εκείνο καί δεν ήσαν τίποτε.

Επήγαν καί σήμερα, διὰ τρίτην φοράν, καί ο μαρκήσιος έπερίμενε με αγωνίαν την επιστροφήν των. Άλλά μετά τινας ώρας, ο γέρον Ράλφ, ο βασιλεὺς τών μεταμορφωτών, ο όποιος είχαν εκλεχθί διὰ την επικίνδυνον αυτήν αποστολήν, παρουσιάσθη καί τῷ ανήγγειλε την νέαν του άποτυχίαν.

— Ο Θεός να με συχωρέση, προσέθεσεν, αλλά νομίζω ότι τό μέρος επιβλέπεται. Έχω την υποψία, ότι ο ήλίθιος συμβολαιογράφος σας έκρινε καλόν να είδοποιήσῃ καί την άστυνομία καί να μάς στήσῃ παγίδα ες τό μέρος που προσδιορίσαμε. Σήμερα δεν έτόλμησα να πλησιάσω, γιατί ήμουν μεταμορφωμένος όπως καί την τελευταία φορά που επήγα. Αύριο όμως θα κάμω άλλη μεταμόρφωσι, θάλλάξω από τό κεφάλι ως τά πόδια, καί θα εξετάσω τά πράγματα από πύ κοντά. Καί αν πραγματικώς ο συμβολαιογράφος σας έκαμε αυτή την ήλιόφρα, θα τά πῶ όλα στον Σίμωνα καί σε κάμη, ότι θέλη. Δεν δίδω πεντάρα για τή ζωή σας!

Ο μαρκήσιος αντρίχισεν, ένθυμη-

θείς ότι πράγματι ο κύριος Ντεκίλ, ο συμβολαιογράφος του, έτρεφεν εξαίρετικήν εμπιστοσύνην διὰ την Άστυνομίαν, καί πρό πάντων την Άγγλικήν.

«— Η πρώτη Άστυνομία του κόσμου! συνήθιζε πάντοτε να λέγη. Μιά όργάνωσις θαυμασία, ίκανή να τά βγάλῃ πέρα εις κάθε περίστασιν.»

Αν, κατά δυστυχίαν, ο κ. Δεκίλς έπροτίμησεν, αντί να στείλῃ τά ζητηθέντα λύτρα, να ενεργήσῃ πρὸς σύλληψιν τών ληστών, ο μαρκήσιος ήτο χαμένος όριστικῶς, διότι ο Σκυλοκέφαλος καί ο γέρον Ράλφ δεν ήσαν από εκείνους που πιάνονται εύκολα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ο άνθρωπος με την καραμούζα.

Καί όμως, την άλλην ήμέραν, ο Σκυλοκέφαλος δεν εξετέλεσε την κατά του Χόλκερ άπειλήν. Με την έλπίδα, ότι θα τον έδλεπε νάλλάξῃ γνώμην, άνέβαλε τον τουφεκισμόν του καί του έκαμε, διὰ τελευταίαν φοράν, την πρότασίν του.

— Ποτέ! απήντησε πάλιν ο Άμερικανός.

— Τότε χρησιμοποίησε καλὰ της ώρες που σου μένουν να ζήσης. Σκέψου, Χόλκερ, γιατί αυτή τή φορά θα πεθάνης.

— Σκέφθηκα καί δεν θα υποκύψω ποτέ. Καί στωϊκῶς, ο εκατομμυριούχος ύψωσε τούς ώμους κ' έστρεψε τά νῶτα πρὸς τόν ληστήν.

— Βλάνα! έψιθύρισεν ο Σίμων, μά είνε τόσο δύσκολο να πῆς ένα ναί!

Ο μαρκήσιος πάλιν, έπειδή ο συμβολαιογράφος του εξηκολούθει να σιωπά, έλαβε την άδεια να στείλῃ εις την Ρουέννην ένα τηλεγράφημα, καί κάθε φοράν που ήκουε βήματα να πλησιάζουν τό παραθυρόν της φυλακής του, εκύτταζε με αγωνίαν μήπως ήτο ο διανομέας που τῷ έφερε την απάντησιν.

Ολίγον πριν από τό μεσημέρι, ένας γέρος με μίαν καραμούζαν, έπρωξε την καγγελοθύραν του κήπου καί παρεκάλεσε να τόν άφίσουν να παίξῃ.

Ητο, καθώς φαίνεται τουλάχιστον από την ένδυμασίαν του, άπόμαχος τῷ

στρατοῦ της Σκωτίας. Έφορούσε σκωτζίτικο τζιπούνι, κάλτσες που άφιναν γυμνόν τό επάνω μέρος της κνήμης έως τά γόνατα, καί ένα γραφικό σκουφάκι με κορδέλλες κρεμασμένες από πίσω. Με τά λευκογαντωμένα χέρια του, έτρατοῦσεν ένα «γουρουνι» που γρυλλίζει, — όπως λέγουν οι Άγγλοι τόν σκωτικόν άσκαυλον, έν όργανον ομοιάζον με την ιδιήν μας καραμούζαν.

«Ολοι οι Άγγλοι άγαποῦν τό «γουρουνι» που γρυλλίζει», προπάντων όταν παίζεται από στρατιώτην της Σκωτίας. Ο Σκυλοκέφαλος όθεν δεν έδυσκολεύθη ναφίση τόν όργανοπαίκτην να εισέλθῃ τῷ έσύστησε μάλιστα να παίξῃ όσον ήμπορούσε καλλίτερα, διότι, ως είπε, τό άκραττήριόν του ήτο πλέον πολυάριθμον άφ' όσον φαίνετο.

— Ολ ράιτ! απεκρίθη λακωνικῶς ο γέρον.

Κ' έστάθη απέξω από την βίλλαν, διὰ νάρχισῃ την ρομάντσα του.

Άλλά, είτε από άδεξιότητα του παίκτη, είτε από τυχαίαν βλάβην, μετά τούς πρώτους φόγγους, ο άσκός εξεφούσκωσε καί τό όργανον έσίγησε.

— Σούσπασε; ήρώτησεν ο Σκυλοκέφαλος.

— Ναι, δυστυχῶς, απεκρίθη ο γέρον στρατιώτης, κυτάζων καταλυπημένος τό άγαπητόν του «γουρουνι» έσκασε!

— Πιστεύω να διορθώνεται, υπέλαβεν ο Σκυλοκέφαλος, διὰ να τόν παρηγορήσῃ αὐμ' αλλάξῃς τή φούσκα...

— Μὰ κοστίζει άκριδιά, έψιθύρισεν ο Σκώτος.

— Μπᾶ, σου την πληρώνω εγώ, εκαμεν ο Σίμων. Έ, Ράλφ;

— Ναι, απεκρίθη ο μεταμορφωτής. Μου φαίνεται, ότι μπορείς ναποζημιώσης τόν γερούλη, με τά λεπτά που είχε ο μαρκήσιος στην τσέπη του γελεκιού του.

Ο Σκυλοκέφαλος έσκυθρώπασε. Διότι ο Ράλφ επανήρχετο εις ένα ζήτημα, διὰ τό όποϊον πολλάκις είχαν φιλονεικήσῃ.

(Έπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Άγαπητοί μου,

ΝΑΣ μι κρός μου φίλος, που έτυχε προχθές νακούσῃ, ότι θα πήγαινα ες τό θέατρο, άξαφνα με ρώτησε:

— Μὰ επιτρέπεται!

Θέατρο τή Μεγάλη Σαρακοστή;

Χαμογέλασα καί τόν ρώτησα κ' έγώ:

— Τί έφαγες τό μεσημέρι;

— Κρέας μ' άγνίναρες!

— Κ' επιτρέπεται κρέας τή Μεγάλη Σαρακοστή;

Ο μικρός μου φίλος κοκκίνισε, αλλά δεν τάχασε.

— Τό κρέας είνε άλλο, μου είπε. Για την υγεία του κανέναν...

— Για ποιά υγεία; τόν διέκοψα. Για την υγεία τῷ σώματος βέβαια, που δεν μπορεί νάνθξῃ, όταν δεν είνε πολύ δυνατό, σε μεγάλη νηστεία. Λοιπόν καί τό θέατρο επιτρέπεται για την υγεία της ψυχῆς.

— Μὰ για την υγεία της ψυχῆς, νομίζω ότι είνε ή Έκκλησία...

— Ναι, βέβαια, καί ή Έκκλησία. Άλλά καί τό θέατρο. Δεν άκουσες ποτέ, ότι Έκκλησία, Θέατρο καί Σχολείο είνε επάνω κάτω τά ίδια; Μπορείς να πῆς, ότι δεν πηγαίνεις στο Σχολείο, έπειδή είνε τώρα Σαρακοστή; Καί τί παραδίδεσαι στο Σχολείο; Τό ξέρω: την Άντιγόνη τῷ Σοφοκλέους. Λοιπόν, έγώ πηγαίνω στο Θέατρο απόψε, νακούσω την Ιριγένεια τῷ Εὐριπίδου. Πῶς τό βρίσκεις τώρα;

— Έχετε δίκιο, έψιθύρισε ο μικρός μου φίλος.

Καί με ζωηρότερη φωνή επρόσθεσε:

— Είρετε, επαρχιώτης έγώ... είχα την ιδέα, ότι τό θέατρο είνε άμαρτία. Στην Πατρίδα μου, τή Σαρακοστή δεν έρχεται τίς σκεδόν ποτέ. Κ' αν έλθῃ, δεν κάνει δουλειά, γιατί ή περισσότερες οικογένειες δεν πηγαίνουν.

— Ναι, αυτό είνε αλήθεια. Η Μεγάλη Σαρακοστή στής μικρές Έπαρχίες είνε πολύ διαφορετική από τή Σαρακοστή στας Άθήνας.

— Αυτό ήθελα να σᾶς πῶ τώρα κ' έγώ! έφώναξε ο μικρός μου φίλος. Προτίητερα περνούσα από τό Πάνθεον καί από τό Πανελλήνιον, τί κόσμος, τί ζωηρότης! Δεν έλειπαν παρά ή μάσκες, για να νομίζῃς ότι είνε Άποκρηά. Στην

δέν Σταδίον, τά ίδια. Οι Κινηματογράφοι φωταγωγημένοι, κ' οι άνθρωποι να μπαίνουνόπως καί την Τυρινή εβδομάδα. Καί ετης έφημερίδες βλέπω, ότι γίνονται άκόμη έσπερίδες, άπογευματινές, διαλέξεις, κόνσέρτα. Η γιαγιά μου, που τάκούει, κάνει τό σταυρό της: «Τί τόπος είνε αυτός που ήλθामε; λέει. Οι άνθρωποι έδῶ δέν έχουν θρησκεία; Τρώνε, πίνουν καί διασκεδάζουν τή Σαρακοστή, όπως καί τά Κερναβάλια.»

— Κ' ή Έκκλησίες όμως γερμίζουν, να πῆς της γιαγιάς σου.

— Αλήθεια... Άλλά τό ξέρει. Την Παρασκευή γυρίσαμε τρεις Έκκλησίες, ως που να βρούμε θέσι καί νακούσωμε τούς Χαιρετισμούς.

— Έ, καί τί είπε ή γιαγιά, όταν είδε τόσο κόσμο στής Έκκλησίες μας;

— Είπε ότι... ετάς Άθήνας ή Έκκλησίες είνε λίγες για τό πληθυσμό.

— Σ αυτό μπορεί ναχῃ δίκιο. Πολύς κόσμος, τώρα τή Σαρακοστή, μένει έξω. Άλλ' αυτό δεν σημαίνει, ότι οι Άθηναίοι άδιαφοροῦν για τή θρησκεία.

Κάθε άλλο! Μόνο που εξακολουθοῦν να διασκεδάζουν καί τή Σαρακοστή. Έδῶ δέν θα ίδῃς πουθενά τή νέκρα καί τή μελαγχολία που πιάει της μικρές Έπαρχίες μετά την Καθάρια Δευτέρα ως τό Πάσχα. Εκεί πέρα οὔτε θέατρα, οὔτε κινηματογράφοι, οὔτε συναναστροφές, οὔτε τίποτε. Στόν καιρό μου μάλιστα, οὔτε έκαμαν οὔτε επισικέψεις. Κ' ή μουσική άκόμη δεν έπαίξε Πέμπτη καί Κυριακή ετην πλατεία. Καμμία διασκέδασις. Μόνον εργασία, νηστεία καί προσευχή.

— Μὰ επάνω-κάτω... στην πατρίδα μου... καί τώρα ετσι είνε. Άλλά τί σᾶς φαίνεται πιο σωστό; Αυτό που γίνεται εκεί πέρα, ή αυτό που γίνεται έδῶ; Η έρώτησις τῷ μικρῷ μου φίλου μ' έκαμε να συλλογισθῶ.

— Φαίνεται, τῷ είπα, ότι αυτό είνε τό πνεῦμα της επυχῆς. Φαίνεται άκόμη, ότι ή πρόοδος τείνει να φομοιωσῇ της ήμέρας τῷ χρόνου, ώστε όλες σχεδόν να έχουν την εργασία τους καί τή διασκέδασί τους. Γι' αυτό βλέπεις σήμερα, τή Μεγάλη Σαρακοστή να μη διαφέρῃ πολύ από την Άποκρηά. Μεθούριο θα διαφέρῃ άκόμη λιγώτερα, όχι γιατί θα ζωηρέσῃ πιο πολύ ή Σαρακοστή, αλλά γιατί θα σοβαρευθῇ λίγο ή Άποκρηά, που όπως γίνεται τώρα είνε μια τρέλλα. Τέτοιες παρατεταμένες, πολυήμερες τρέλλες δεν θανέχεται ή ζωή τῷ μέλλοντος, όπως δεν άνέχεται ή σημερινή της πολυήμερες προσευχές καί νηστείες. Καί όπως χαλῶν σήμερα οι άνθρωποι, για την υγεία τους, τή Σαρακοστή, — ποῶς νηστεύει πιά πενήντα μέρες κατά συνέ-

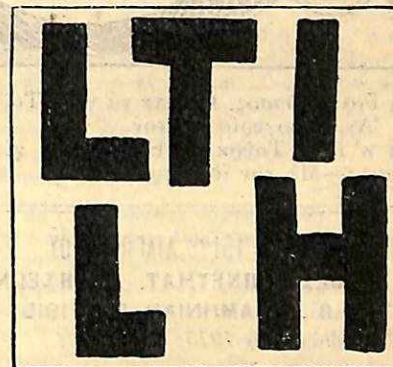
χεια; — ετσι μεθούριο θα χαλῶν λίγο καί την Άποκρηά, γιατί κανείς δέν θα βρίσκῃ φρόνιμο να γλεντᾷ εικοσιδύο μέρες κατά συνέχεια. Έτσι θα έπέλθῃ μια ίσορροπία, μια τάξις, μια έμμελότης. Έννόησες τί λέγω;...

— Νομίζω, έψιθύρισε σκεπτικῶς ο μικρός μου φίλος.

Έννοήσατε καί σεις, άγαπητοί μου; Σᾶς άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α') Λυναρμολόγησις Λήματος

Να συναρμολογηθοῦν τά πέντε αυτά γαλλικά γράμματα οὔτω πῶς, ώστε έν τῷ μέσῳ τῷ συμπλέγματός των να μείνῃ λευκός χώρος, έχων τό σχῆμα ενός έφ (F).

β') Παιρνιον

Έστάλη από τό Βόρειον Σέλψ.

		ΟΕ		
	ΛΗ	ΒΡΙ	ΛΗ	
ΝΟΝ	ΠΟΥ	ΒΕΡ	ΣΤΟ	ΛΟΝ
	ΛΙ	ΦΟΡ	ΛΙ	
		ΔΗ		

Να συναρμολογηθοῦν αί συλλαβαί αὐται ώστε να σχηματισθοῦν τέσσαρες άγγλικά πόλεις:

γ') Διὰ τούς Ταλλομαδεῖς

Έστάλη από τό Μενεξεδένι Μπουκετάνι.

L*s gr*nd*s p*ns**s v**nn*nt d* c***r.

Να αναγνωσθῇ τό φωνηεντόλεπον τούτο.

Δήλωσις: Αί λύσεις — όσωνδήποτε ζητημάτων τῷ αὐτῷ φυλλάδιον, — συνοδεύονται άπραιτίτως υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρῷ γραμματισμῷ.

Λύσεις τῷ 12ον φύλλον

δ') FUTILE α') Εἰς τό κέντρον

UTILE περίπου της εικόνας

TIGE σχηματίζεται τό πρό-

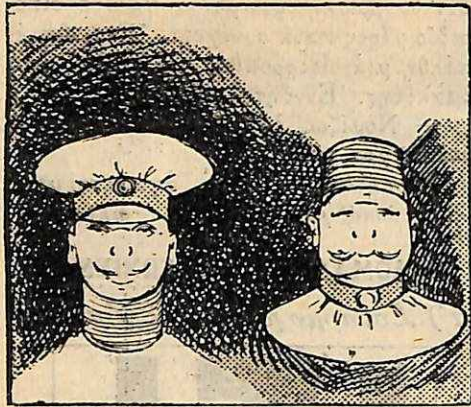
ILE σωπον τῷ πυργοδε-

LE σπότου, τό όποϊον φαί-

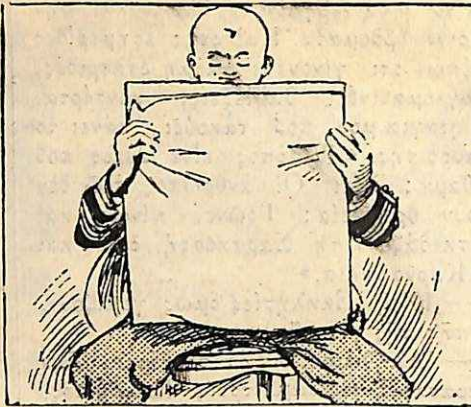
E νεται, αν ή δεξιά

πλευρά γίνῃ βάσις. — β') Ολυμπος, Βέρμιον, Καμβούνια, Βόϊαν. — γ') Το μετάξι.

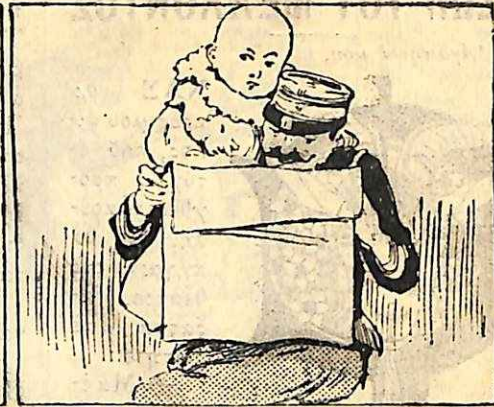
ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Νά ένας Ρώσος. Θέλετε νά γίνη Τούρκος; Άναποδογυρίσατέ τον.
Νά κ' ένας Τούρκος. Θέλετε νά γίνη Ρώσος;—Με τόν ίδιο τρόπο.

—Μπα! πώς έμεγάλωσε έτσι ό Μπεμπές, και διαβάζει κηλόα κ' έφημερίδα; Πώς; Έγινε και στρατιωτικός; Τί στολή είχε αυτή που φορεί;...

—Όχι, κλέε! Δεν βλέπετε την εξήγησή του θύμματος; Είπε άνεβρισμένος στον όμνον του μπαμπά του και κυττάζει τις εικόνες της έφημερίδας.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 151^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Β'. ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΙΟΥ 1915 [Ίδε Διάπλαιν 1915, σελ. 195.]

[Εκ των δύο αριθμών, οι οποίοι συνοδεύουν κάθε ψευδώνυμον, ο πρώτος, δηλοῖ πόσαι Άσκήσεις του διαγωνιζομένου ένεκρίθησαν ως όρθαι ή άπλως δημοσιεύσιμοι· ο δε δεύτερος πόσαι εξ αυτών ήσαν έκτάκτως ώραιαι. Το άθροισμα των δύο αριθμών δείχνει την θέση του διαγωνιζομένου· μεταξύ δε δύο έχόντων τό ίδιον άθροισμα προηγείται ο έχων τόν δεύτερον αριθμόν μεγαλύτερον. —Ο τρίτος αριθμός, με τό Ε δηλοῖ τό πόσον των εἰς έκαστον άπονεμομένων διά την συλλογήν του Εύσημων.]

ΑΝΩΤΕΡΑ ΓΑΞΙΣ (Οι από 16 ετών και άνω, καθώς και οι μη σημειώσαντες εἰς τό τετραδίου των ήλικιών.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τροπαιοῦχος Έλλάς, 12+10 [11Ε]. — (Έκτός διαγωνισμού: Τέλλος Άγρας, 15+15 [15Ε]. — Τριαντάφυλλος, 14+10 [12Ε]. — Μεγάλη Έλλάς, 13+10 [11Ε]. — Ηρωϊκή Σάμος, 13+10 [11Ε]. — Κορύμλια Κασοίτου, 14+9 [11Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έρυθράια Σιβύλλη, 14+8 [11Ε]. — Αριάδνη Μ. Σταυροῦ, 13+8 [10Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Όνειροπόλος της Δόξης, 14+7 [10Ε]. — Χάρις, 14+6 [10Ε]. — Εξορίστος Πρίγκιπ, 14+5 [9Ε]. — (Έκτός διαγωνισμού: Ένα Χιωτάκι, 13+6 [9Ε].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Έλπιδοφόρος Κυανόλευκος, 14+5 [9Ε]. — Κωνστ. Α. Μαρούδας, 15+4 [9Ε]. — Ξενοκρατούμενη Κύπρος, 12+6 [9Ε]. — Ροδοδάφνη, 13+5 [9Ε]. — Λάτρης της Αρχαιοῦτος, 14+4 [9Ε]. — Δόξα του Έλληνισμού, 14+4 [9Ε]. — Έτασστής του Ίδεώδους, 10+7 [8Ε]. — Ένδοξος Γαλλία, 11+6 [8Ε]. — Ένετικός Λέων, 11+6 [8Ε]. — Καρύτις, 11+5 [8Ε]. — Όνειροπόλος των Καλαμών, 11+4 [7Ε]. — Άδδα, 8+6 [7Ε]. — Σπ. Μαυρογιάννης, 12+3 [7Ε]. — Εκδικητής της Ρόδου, 8+5 [6Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (από 12—15 ετών).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γενναϊόφυχος Στρατηλάτης, 15+11 [13Ε]. — (Έκτός διαγωνισμού: Έλληνικόν Ίδεώδες, 15+12 [13Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θαλασσοπούλι του Στόλου, 14+10 [12Ε]. — Ηρώς του 1913, 13+10 [11Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πρόμχρος της Έπταλόφου, 15+8 [11Ε]. — Ουρίος Άνεμος, 14+8 [11Ε]. — Ναυτοπούλα, 14+7 [10Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Μικρά Δούκισσα, 14+7 [11Ε]. — Φούλα, 12+9 [10Ε]. — Ένδοξος Κυανόλευκος, 14+6 [10Ε]. — Νεαρός Έκπατρίδης, 14+6 [10Ε]. — Βουλγαροφάγος Εύςωνος, 14+6 [10Ε]. — Λάβαρον του 21, 14+6 [10Ε]. — Άγγελική Π. Γιακωβάτου, 14+6 [10Ε]. — Ό Έλευθερωτής, 14+6 [10Ε]. — Μία Τρελλούλα, 14+6 [10Ε]. — Εύςωνάκι, 15+5 [10Ε]. — Ωραία Γαλάτεια, 13+6 [9Ε]. — Δεσποινίς, 13+6 [9Ε]. — Ηρώς των Βαλκανίων, 13+6 [9Ε]. — Καταδρομικόν Έλλη, 15+4 [9Ε]. — Πεταγτή Νεραϊούλα, 15+4 [9Ε]. — ΈλευθεράΧιος, 15+4 [9Ε]. — Στεναγμός του Άνέμου, 13+5 [9Ε]. — Διαβολάκι των Άθηνών, 13+5 [9Ε]. — Ευστράτιος Μανωλόπουλος, 13+5 [9Ε]. — Άγριαντος Φύλαξ, 14+4 [9Ε]. — Ναυτάκι της Άήμου, 11+6 [8Ε]. — Μπισσοῦ, 11+6 [8Ε]. — Νέος Έλλη, 12+5 [8Ε]. — Βασίλειος Γ. Πουλόπουλος, 12+4 [8Ε]. — Κυπριακόν Πνεῦμα, 12+4 [3Ε]. — Παντοκράτωρ, 11+4 [7Ε]. — Αιματομένο Ξίφος, 11+4 [7Ε]. — Φωνή της Πατρίδος, 10+5 [7Ε]. — Πανούργος Όδυσσεύς, 10+4 [7Ε]. — Υπόδουλος Έλλάς, 10+4 [7Ε]. — Ένδοξον Σούλι, 10+4 [7Ε]. — Καραμπογιάνης, 10+3 [6Ε]. — Δαφροστεφής Βασιλεύς, 10+2 [6Ε]. — Μαγαμένο Γιοῦλι, 10—2 [6Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Σ. Ι. Μακρυμάχας, 8+3 [5Ε]. — Αιματοβαμμένον Δαφνολόδο, 8+3 [5Ε]. — Αντιγόνη Γ. Ραζέλου, 9+2 [5Ε]. — Λούλα Καχοῦλα, 9+2 [5Ε]. — Μανιατοπούλα, 8+2 [5Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (από 11 ετών και κάτω).
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ρεύμα του Έλλησπόντου, 15+8 [11Ε]. — (Έκτός διαγωνισμού: Στρατηλάτης των Έλλήνων, 14+10 [12Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δοξαμένο Λάβαρον, 15+5 [10Ε]. — Έξοδος του Μεσολογγίου, 12+7 [9Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μεσσηνιακή Άκτι, 14+5 [9Ε]. — Μέλλον Ναύαρχος, 11+6 [8Ε]. — Καλλιτέχνης Φειδίας, 14+3 [8Ε].

(Έκτός διαγωνισμού: Όρίων, 11+6 [8Ε].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Αυτόνομος Ήπειρος, 11+5 [8Ε]. — Μικρός Πρόσκοπος, 12+4 [8Ε]. — Ρωβύρος, 10+5 [7Ε]. — Σκλαβωμένον Βυζάντιον, 11+3 [7Ε]. — Κόρη του Ιονίου, 10+3 [6Ε]. — Αημιτοπούλα, 10+2 [6Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Εἶνε πράγματα; παιδί μου, στόν κόσμο, που μπροστά 'ς αυτά πρέπει νά κλείνῃ κανείς τό μάτι του.

— Τό ξέρω, μπαμπά. Κ' έν άπ' αυτά εἶνε και ή σαπουνάδα.

* * *

— Ό Δεκαετής:—Γιατί, όταν σημάδεύεις, κλείνεις τό ένα σου μάτι;

— Ό Κονφιοκεράλδης που πήγε φρέγκ στρατιώτης:—Γιατί άν έκλεινα και τό δυό, δεν θάβλεπα.

* * *

— Μαμιά, θέλω νά γράψω ένα γράμμα στο φίλον μου τόν Γιαννάκη.

— Μά, Τοτό μου, ξέρεις νά γράφῃ; εσύ;

— Κι μήπως έκείνος; ξέρει νά διαβάξῃ;

* * *

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",
Αθήναι, 38 οδός Εὐριπίδου
την 1 Μαρτίου 1916

29 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ, Κασσιανός τῷ Ρωμαίου. Ό "Άγιος αυτός; εστάζει κάθε τέσσαρα χρόνια. Δηλαδή όποτε τό έτος εἶνε δίσεκτον και ό Φεβρουάριος έχει 29 ήμέρες. Και ξυρτάει δικτί; Λέγουν ότι κάποτε εἰς τόν Παράδεισον, οι "Άγιοι παρεπονέθησαν ένάντιον μερικῶν συναδέλφων των, που εστάζουν πολλές φορές τόν χρόνον, ενώ άλλοι μίαν ή και καμμίαν κ' εστάζουν από τόν Θεόν νά κάμῃ δικαιοσύνην. "Άλλ' ό Θεός έθύμωσε διά την αὐθάδειαν και επείδῃ ό "Άγιος Κασσιανός συνέταξε την αναφοράν, τόν ένωρήσαν υπαίτιον του κινήματος και τόν καταδίκασε νά εστάζῃ κάθε τέσσαρα χρόνια. Ό μύθος δηλοῖ κτλ.

— Η Τρελλή Κορφατοπούλα μου γράφει: «Σέ παρακαλώ νά καθησυχάσῃς τάς άδίκως κατ' έμού έξεγερθείσας συμπατριώτιδάς μου, διότι

δεν ώμίλησα περί ένθουσιασμού της νήσου διά την, ως λέγουσι, κατοχήν, ούτε έγω θά εύχαριστούμην ένν συνέβαινε τέτοιο πράγμα, ως γέννημα και θρέμμα της Κερκύρας. Πιστεύω, ότι δεν ύστερώ αυτών κατά την φιλοπατρίαν. Την δε δικαίαν λύπην της "Ηρώδους της Αιγής διά την έστω και προσωρινήν κατοχήν της ώραιας; νήσου μας υπό των Γάλλων, αναγνωρίζω και επικαλούμαι ύπέρ αυτής την εξ ύψους παρηγορίαν.»—Δεν άμφιβάλω διά την φιλοπατρίαν της Τρελλής Κορφατοπούλας. Εἶνε πρωταπρώτα Έλληνίς. Άγαπή όμως και τους Γάλλους. "Υποθέτω δε ότι θά εστέφη έτσι: Προκειμένου νά καταλάβῃ την νήσον μας,—προσωρινώς πάντοτε,—ένα έξον έθνος, καλλίτερα οι Γάλλοι που εἶνε κ' ευγενείς.

Κ' έγω χαίρω πολύ, Νύμφη του Αἰγαίου, που διαβάω σήμερα τό πρώτον σου γραμματάκι και έλπίζω νά μου γράφῃς συχνά. Ναι, αυτό έννοοῦσε τό διηγηματάκι της Ίδιότροπης «Στυπόχαρτο—προδότης», ότι πρέπει νά προσέχωμεν και νά φυλαγώμεθα και από έμφυγα και από άψυχα. Και ήθελε άκόμη νά 'πῇ, ότι κάποτε, άφρόνως, έμπιστευώμεθα τό μυστικό μας εἰς άνθρώπους άνηξίους νά τό κρατήσουν.

— Ηρόειον Σέλας, ήσύχασε! έλαβα την δευτέραν σου άπάντησιν κ' επέταξα την πρώτην. Άλλά δεν πιστεύω νά την έγραψες με... 48 βήχους; πυρετόν! Τριαντακτὸν θά ήθελες νά πῇς. "Όσον γιά τά γατάκια σου, δὲν δημοσιεύω τίποτε, διότι θάρχισον πάλι τά όνόματα, και ποῦ τόπος; νά σου τά διαβιβάξω! ώστε βράπτει τά μήνη σου.

— Σκλαβωμένη Πόλι, σ' εύχαριστῶ πολύ διά τό ξεσπάθωμά. Τό αντίτιμον των φύλλων που διαθέτεις, θά μου τό στέλλεις κατά μήνα. Κ' έλπίζω ότι με τόν κειρόν οι άγορασταί σου θαξήσουν.

— Δυστυχῶς, όχι. Στενημαχιωτάκι, κανέν άπ' αυτά τά τρία δεν μου ήρεσε. Τό ξέρω, ότι άμα διαπρέψῃ κανείς εἰς την Σελίδα Συνεργασίας, και προτάσεις Μ. Μυστικῶν του κάμουν κατά προτίμησιν, και ευκολώτερα δέχονται τάς ίδικάς του. Άλλά τί νά σου κάμω; Έκτός του ότι τά κομμάτια που μου στέλλεις δεν εἶνε άξια δημοσιεύσεως, Σελίς φέτος δημοσιεύεται άραδιά. "Όποτε ύπομονή! γυμνάζου και τερμένε.

— Τό Πατάκι μου γράφει τά εξής; αληθέστατα: «Τρείς τό στίτι λαμβάνομεν τό φυλλάδιόν σου από τότε που ήρχισες νά εκδίδεσαι, δηλαδή από τό 1879. Τους έχω διαβάσει όλους αυτούς; τους τόμους;» έγω δεν ξέρω πόσες φορές! όσες και νά σου πῶ, λίγες θά εἶνε. Τότε μάλιστα που ήμουν άρρωστη, και δέκα, και είκοσι φορές έδιάβαζα τόν κάθε σου τόμο. "Αποστήθις λοιπόν!

— Χαίρω πολύ, Καρύτις, διά την ήδρυσιν του Συλλόγου και δεν άμφιβάλω ότι θανάσιμη από τους καλλιτέρες. "Όσον διά τά παρόντά σου... μὰ δεν τά είπαμε τόσες φορές; Άπαντὸ όσον έγω τόπον. Άμα γεμίση αυτός ό τόπος, γίγνια γράμματα νά λάβω, δεν άπαντὸ σέ κανένα. Ούτε κανν προτιμήσεις κ' εξαίρεσεις. Με την σειράν που λαμβάνω και άνοίγω τά γράμματα, άπαντὸ (όταν, έννοείται, εἶνε άξια άπαντήσεως) Μη λοιπόν παραπονέσαι. Η διαθεσις πάντα υπάρχει. Τόπος δεν υπάρχει πάντα και κάποτε δεν έχεις τύχη.

— Έρυθράια Σιβύλλη, εἰς προηγούμενους τόμους μου υπάρχουν πολλές κυμωρίαι και δραματά διά παιδιά, όπως τό «Φόρεμα της Κυρίας», Τά «Άλχη της Σταμάτας», τό Μίσος Κλούμ» κτλ. Μη άργῃς τόσον νά μου γράφῃς.

— Μαγαμένο Γιοῦλι, ή έπιστολή σου με συνεκίνησε πολύ. Άλλά 'λα-ΐσα τώρα που έμαθα πῶς εκπληρώνεις τό καθήκόν σου πρὸς την μίαν σου μητέρα, επιθυμῶ περισσότερον νά γράφῃς και πρὸς την άλλην. Εἶνε καύχημα του κόλπου μας παιδιά που κοπιάζουν έτσι, διά νά βοηθοῦν τό στίτι των και νάνακουφίζουν μίαν χήραν μητέρα...

Και ό "Ηρώς Βελισσαρίου μου γράφει, ότι

δεν κυνηγᾷ πλέον τους άγορασταί του, άλλ' οι άγορασταί του κυνηγοῦν αυτόν, διότι όλοι εἶνε ένθουσιασμένοι με τά φυλλάδιά του. Χαίρω πάρα πολύ, με την ιδέαν προπάντων ότι άπλοποιείται έτσι τό έργον των πρακτόρων.

— Η Λορελάι μου γράφει: «Διαμαρτύρομαι ένάντιον όλων αυτών που επρότειναν τό ψευδώνυμόν μου γιά τό γατάκι του Νικηφόρου Εύςωνου: Πέστε του, σᾶς παρακαλώ, ότι έμένα μου φαίνεται όλωσόόλου αταίριαστο,—μὰ δεν εἶνε γατίστικο όνομα τό Λορελάι!—και του προτείνω τό όνομα Λευκή, έάν, έννοείται, τό γατάκι του εἶνε αὐτό τοῦ χρώματος; και του γένους.» Πολύ καλά, Νά ίδουμε τώρα τί θά κάμῃ ό Νικηφόρος Εύςωνος.

Εἰς τίποτέλεστα των Εύσημων του 1915 κατά λάθος εσχηματίσθη τό ψευδώνυμον "Έλλην Στρατιώτης, ενώ ό άποστείλας την αναφερομένη Στατιστικήν εἶνε ό αδελφός του Σ. Ι. Μακρυμάχας, εἰς τόν όποτον άνήκουν και τά 20 Εύσημα.

— Η Δευτεριά στους Σκλάβους μάγαπᾷ τόσον πολύ, ώστε εἰς τό Σχολείο την έγαλαν «Διάπλαιν». Κι' αὐτὴ υπερήφανος; τους άπαντᾷ; «Μάλιστα!» Πολύ χαρκτηριστικόν.

— Όχι δά, την 25 'Ιανουαρίου, Γιά την Έλευθερίαν, έληγε ή προθεσμία της άποστολής έννοείται όμως, ότι ως νά διαβάσω τόσας μεταφράσεις και νά δώλω τάποτέλεστα, έπρεπε νά περάσῃ κειρός. Άλλά μήν άνησυχῇς! θά δημοσιεύω έντός όλίγου.

— Θά σοῦ κάμω παράπονον, μου γράφει ό Δοξαμένος Ρήνος, διά μερικάς συνδρομῆς, οι όποτοι στέλλουν τετράδια Μ. Μυστικῶν μοντζουρωμένα, κακογραμμένα και λερωμένα. Άπό τό 45 που έχω λάβῃ ως τώρα, μόνον τᾶ 29 ήσαν καθαρά και τά εἰδιέλεξα διά τό Λεύκωμα που θά δέσω εἰς τό τέλος του έτους. Και εἶνε ρεῖμα, γιατί πολλά από τάλλα, είχαν ώραιάς άπαντήσεις, πρωτοτύπους. Πολύ καλόν αυτό Πάντα πρέπει νά εἶνε κανείς; καθαρός στή γραφματά του, άλλα προπάντων όταν γράφῃ εἰς Λεύκωμα ή εἰς Μ. Μυστικά. Διότι αὐτά τά scripta manent, όπως λέγει και ή Λατινική Χρηστομάνεια.

— Ωραίας έπιστολάς μου έστειλαν αὐτήν την έβδομάδα και οι εξής: Ρευβώδης Σελήνη, Ζήκη της Διάπλαις, Γενναῖο Ήμισοφοντάκι, Αυτόκρατορα του Βυζαντίου, Φιλομήτωρ, Τρελλή Ναυτοπούλα, Βοσκοπούλα των Άλπεων, Θαλασσοπούλι του Στόλου και Πράξιλλα. — Εἰςτέλεσα τάς παραγγέλιας των και τους εύχαριστῶ όλους διά τά καλά των λόγια και τά ξεσπάθωματα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Ε. Σ. Σ.

— Αὐτήν την έβδομάδα έλαβα τά εξής: «Εμπρός—πίσω.»—«Εἰς άντήτησιν ψευδώνυμου.»—«Ό δόκτωρ Άδερνεθ.»—«Οί Μενεξέδες.»—«Άνάμνησις.»—«Τό ναυάγιον.»—«Όνειρον.»—«Μεγαλοφυγία.»—«Θά τό πῇ.»—«Άρχαῖοι κόσμοι.»—«Θεοῦλα.»—«Τά δύο γράμματα.»—«Τό προσφυγόπολο.»—«Αἱ δύο γράμματα.»—«Ανέκδοτον του Άραγῶ.»—«Τί παθαίνουν οι άμαλίες.»—«Πανούργος Γαίλαρος.»—«Μία περιπέτεια.»—«Η Προσέφω.»—«Η πεταλούδα» κτλ. — «Ολιβερά Παντασία.»—«Η διανομή της κληρονομίας.»—Παιδικά Πνεύματα και διάφορα διά τους Έδδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδδὲν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνανοῦται, άν δεν συνοδεύεται υπό τό δικαιώματός του. Τά έγκρινόμενα ή άνανοῦμενα λαμβάνουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1916. "Όσα συνοδεύονται από Α άνόνην εἰς άδόρα, και όσα από Κ εἰς κοίτατα.]

— Νέα ψευδώνυμα: Σεντενιμένος Ήπειρος, όρτης, α. (ΑΒ). — Ακαταμάχητος Στρατηλάτης, α. (ΒΑ). — Μαῦρος Ίππεύς, α. (ΕΜ). — Ζίαπ, α. (ΣΔ). — Άλβανοφάγος Ήπειρώτης, α. (ΔΠ). — Κωδονόκος, κ. (ΜΚ). — Φιλένθερος Κόης, α. (ΑΚ). — Όποιόντιος Λοκρός, α. (ΛΑ).

— Άνανεώσεις ψευδώνυμων: Έλληνικόν Μεγαλειον, α. Βαλκανική Συμμαχία, κ. Τελέσιλλα, κ. Γενναϊόφυχος Έλληνας, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

— Μικρά Μυστικά επιθυμῶν ν' ανταλλάξουν: ή Ρευβώδης Σελήνη (0) με Τέλλον Άγρον, Ωραιοπαθή, ή Έσμεροῦλα (0) με Δοξαμένον Ρήνον, Φούλα, ή Ηρώ των Βαλκανίων,—τό Χουσό Συννεφάκι (0) με ή Ηρώ του 1913, Φούλα, ή Ένδοξον Γαλλίαν, Μενεξεδένο Μπουκετάκι. — ή Παρθένος των Λαών (0) με Κόμητα του Λουξεμβούργου, Νεραϊδαν των Άνθέων, Έρυθράν Καμέλιαν, Άκτιν. — ή Άπτερος Νίκη (0) με Αυτόκρατορα του Βυζαντίου, Ήλυκόν Έρσοδον, Ηρακλειωτάκι,—ό Γέρος του Μορηά, (0) με τους ήρωας και τάς ήρωίδας,— ή Μαρκησία της Χάριτος (0) με τους διαδόλους και με όλους,—ή Μυστηριώδης Άμαζόν (0) με Κῦμα του Βοσπόρου, Τελευταίον Παλαιολόγον, Στατιστήν των Έλλήνων, Νησιωτοπούλαν, Μυστηριώδη, Ροδοδάφνην, Νικηφόρον Εύςωνον, Άνοεκτόκαρδον, Χάωνα, Φάωνα, Λορελάι.

— Η Διάπλαις άσπάζεται τους σίλους της: Μ. Στέφαν. (στείλῃ τό εἰς γραμματόσημα) Στρατηγόν Βορσάκογην (εἰς χωριστόν φύλλον λυσοχάρτου γράψῃ και στείλῃ συμπληρωματικὴν λύσιν) Σκλαβωμένη Πόλι (έλαξ, εύχαριστῶ) Βόρειον Σέλας (όχι! άλλῃ εἶνε ή «Έ. φημεῖς των Παίδων», που ξεσείδετο πρὸ πολυλίου, πρὶν από την «Διάπλαιν»). Δόξαν των Ψαῶν (στείλα) Άμμουνηθάν Λοτεριν (άσφύ τᾶς άγαπᾷ όλας εξίσου, λέγε ως πατρίδα σου έκείνην όπου εξήσας τᾶ καλλιτέρα σου χρόνιά) Μανιατοπούλαν (στείλα) Άγρον Χ. Κουλ. (εύχαριστῶ δι' όσα γράφεις) Έκπορθητήν του Μπιζανίου (αὐτό εἶνε αληθία! ο άμαθής λαός δεν έχει μεγάλην ύποληψιν εἰς τά βιβλία που εἶνε γραμμένα στή γλώσσά του νομίζει, ότι τότε εἶνε σπουδαία, όταν δεν τά έννοε! αλλά την αντίληψιν αὐτήν του λαοῦ δεν πρέπει νά την έχουν και οι άνεπτυγμένοι! άλλως τᾶ και ό λαός, τά τελευταία χρόνια, άλλαξε πολύ). Χάωνα του Μπιζανίου (στείλα και σ' εύχαριστῶ διά τό ξεσπάθωμά; ώραιότατο τό γραμματάκι σου! τό διάβασα με τᾶ μεγαλύτερα εύχαρίστησιν) Νύμφη του Αἰγαίου (και τό δικόν σου γραμματάκι χαριτωμένο; γράφε μου.) Άνοικτόκαρδον (έλαβα, εύχαριστῶ) Κεκομμένον Θοναυρον (έλαβα, εύχαριστῶ) Κλεφτοπούλο του 21 (στείλα, εύχαριστῶ πολύ διά τό ξεσπάθωμά) Γεωργιον Α' (και σένα σ' εύχαριστῶ πολύ! όταν έχω τέτοια παιδιά, κανένας πόθος νάξήσω την συνδρομήν!) Αιματοβαμμένο Δαφνολόδο (έλαβα, εύχαριστῶ) Νεαρόν Φιλόσοφον (τά λέγει όλα ο Όδηγός. Τό διηγημά σου δεν εἶνε άξιον δημοσιεύσεως) Έλπιδοφόρον Κυανόλευκον (έλαβα, εύχαριστῶ) Ηρωϊκήν Σάμον (έταειν ή φωτογραφία; όταν έχῃ πολλήν σιάν, δεν βγάζει καλά) Κοσμοκράτορα (περιμένω) Φιλελεύθερον Κερυνόραϊν (ν' έγω ήθελα, άλλα οὔτε σήμερα δεν είχες τύχην! τό γράμμα σου ήλθε στή χερίά μου αφού έξηντήλῃ πλέον ό χάρος) Άειδία (στείλα) Τρελλήν Σανθούλαν (εύχαριστῶ πολύ διά τό ξεσπάθωμά) Σεντενιμένον Ήπειρώτην (δυστυχῶς, δεν είχα τόπον) Λοισοσάκον Άγκυράκι (τό έλαβα! ό Όδηγός σέ πληροφορεῖ!) Εομεροῦλαν (σ' έγλασαν γράφε μου όσον συχνότερα μπορείς) Νησιωτοπούλαν (ή Χάρις δεν σοῦ λέγει τόνομά της; ήτο, λέγει, συμμαήτρια και πολύ φίλη της Μ. Φ. άν τᾶ βρῇτε λοιπόν!) Ταναγαῶν (στείλα) Κῦμα του Θεομαίικου (στείλα) Νεαρόν Φιλόσοφον, Άντροειόμενον Κουραμπέν, Ένετικόν Λέοντα, Ένα Χιωτάκι, Μέλλοντα Φιλόσοφον, Ηλιοβασιλέμια, Σκλήη, κτλ. κτλ.

Εἰς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 29ην Φεβρουαρίου ήάπαντήσω εἰς τό προσεχές.

